

[Lannung.]

denne frygt, som bekymrer mange, endnu kan gøres til skamme. På forhånd vil jeg håbe og tro, at man gør England uret, og at England ikke er ufølsom over for ønskeligheden af at knytte Finland til den vestlige økonomi.

Jeg vil derfor til slut bede regeringens repræsentanter og ministeren for nordiske anliggender i særdeleshed udtale sig om disse spørgsmål.

Frode Jakobsen: Der har efter min mening været en stor svaghed ved den almindelige offentlige debat i Danmark om de problemer, som her er til behandling. Vi har været så tilbøjelige til bare at tænke økonomisk og oven i købet bare at tænke økonomisk på det korteste sigt. Det har været så naturligt for os at sige: vi må først regne det ud fra område til område, fra industri til industri og se, om det, der kommer ud af det, giver flest plusser eller flest minusser for Danmark. Først når det store regnestykke er gjort op, kan vi tage vor stilling. Det lyder jo også så snusnøftigt, så forfærdelig realistisk, men jeg tror, at det er noget af det mest urealistiske, for jeg tror ikke på, at det på den måde kan regnes ud, hvad der i det lange løb er det bedste for Danmark. Det vil være en statisk opstilling, en opstilling, der viser det, der eksisterer i dag. Men hvad er meningen med markedsplanerne overhovedet? Det er at finde frem til en bedre, en mere fornuftig arbejdsdeling mellem Europas lande til fordel for os alle sammen. Denne udelukkende økonomiske argumentation gælder både for dem, der er gået ind for de seks, og dem, der nu går ind for de syv. Det er stort set argumenter af den samme slags, der bruges, men markedsdannelse er ikke bare et spørgsmål om økonomi, og det er især ikke bare et spørgsmål om økonomi på kort sigt. Det er et stykke europæisk politik, det er et afgørende politisk, et afgørende kulturelt problem.

Når de kulturelle spørgsmål en sjælden gang er blevet draget frem, har det imidlertid næsten altid været på en underlig ensidig måde som en henvisning til de kulturelle farer, der ude fra Europa truer os, det Europa, som har bragt os kristendommen, reformationen, bogtrykkerkunsten og den

franske revolutions ideer, for ikke at tale om socialdemokratiet. Jeg tror på, at den største kulturelle fare for Norden er isolationen, der betyder stagnation, stagnation i tilfredshed med os selv. Hvis man vil se markedsproblemerne ud fra et europæisk synspunkt, hvad fører det da til? For mig har det ført til, at det store frihandelsområde måtte være nr. 1. Gik det ud over intensiteten, skabtes der i hvert fald ikke nogen nye grænser ned gennem Europa foruden dem, vore diktatoriske modstandere i forvejen har trukket.

Dette store frihandelsområde gik i stykker. Efter den begivenhed var jeg personligt tilhænger af Danmarks tilslutning til de seks, men en sådan tilslutning er en umulighed, den kræver godkendelse af fem sjettedele af dette tings medlemmer, og det er noget, som alle ved ikke kan lade sig gøre. Der er ingen mening i at blive ved med at snakke om noget, som ikke er reelt. Det er en hindring, som kan ryddes af vejen, hvis bare socialdemokratiet ville være med, kan oppositionen sige. Men jeg tror, at umuligheden af i dette ting at samle tilstrækkeligt flertal afspejler en realitet i det danske folk. Man må for min skyld gerne udtrykke det på den måde, at det danske folk ikke er modent til en sådan europæisk politik i dag, men hvis folket ikke er modent til en sammenslutning og en sammenslutning alligevel tvinges igennem, kommer der ikke noget godt ud af det; så vil det bare betyde gnidninger, fjendskab, og at nationerne fjerner sig fra hinanden i stedet for at komme hinanden nærmere.

Det store frihandelsområde faldt bort, og de seks er ingen mulighed for Danmark. Resultatet er, at vi i dag står over for to reelle muligheder. Det er dem, der er til debat — ikke Danmarks tilslutning til de seks og heller ikke det nordiske, det har man endelig erkendt ikke er tilstrækkeligt — de to reelle muligheder: tilslutningen til de syv, eller at vi står udenfor. Jeg mener, det er klart, at det at stå udenfor kun kan være en midlertidig løsning, ellers ville det betyde, at vi kom til at sakke agterud i forhold til hele det øvrige Europa.

Men de syv, er det også andet end en midlertidig løsning? Er det i virkeligheden ikke det, der ligger bag ved regeringens standpunkt? Når vi skal vælge her, må vi